

NAŠA ŽUPNIJA

Glasiło župnije sv. Martina, Ig

»NI GA TUKAJ, TEMVEČ JE VSTAL!«

Na velikonočno jutro, tistega prvega vseh prvih dni v tednu, je bila stari kači, satanu, strta glava in kamen, okoli katerega se je ovijala, je bil odvaljen od groba. V trohnobo in temo tega groba pa je zasijala luč, »ki je pregnala temo grehov« in ki ga poslej »razsvetljuje brez pojemanja«. Ožarjeni s to svetlobo Vstalega smo poklicani, da tudi mi postajamo drug drugemu luč.

Vstajenje ni nagrada za krepostno življenje. Vstajenje je popoln dar Božje očetovske dobrote. Vsa telesnost mora enkrat umreti, saj je vsa podvržena minljivosti. Tudi v najvišji moralnosti namreč ne more sama preiti v večnost. Človekov duh življenja je res neminljiv, nerazpadljiv; v smrti človek dejansko ne umrje, ampak se le razdvojita telo in duh. Kdor pa sprejema Kristusa za Gospoda, ga vzljubi in posluša, njegov Božji Duh postane v njem »studenc živle vode«, navdih in moč za čisto, posvečeno, večno življenje. Kdor se umika križu, ne bo odkril ne narave ljubezni in tudi vstajenja v življenje ne bo spoznal. Le zunanje praznovanje zelo hitro izzveni. Le velikonočne jedi ne odrešujejo. Same slovesnosti ne posvečujejo. Celó prejemanje zakramentov ostane brez učinka, če ne vsebuje vere in zaupanja, da Kristus v nas živi. Ko temu dodajamo svoj trud za zvestobo Kristusovemu duhu, je v nas »Gospod življenja, ki je umrl, a kraljuje živ«.

Zato prižgimo v teh dneh luč upanja, ljubezni in velikonočnega veselja v srca tistih, ki kljub temu ostajajo v temi, nerazsvetljena in zaprta. Odvalimo kamen z njihovih src in jim, kakor žene na velikonočno jutro, zakličimo: »Ni ga tukaj, temveč je vstal!«

Predvsem pa vam želim, da bi ta vzklik veselja najprej odmeval v vašem življenju in bi ta luč najprej žarela v vaših srcih, kajti le tako ju bomo lahko prinašali tudi drugim. Blagoslovljene velikonočne praznike vam želim!

Janez Pavel Šuštar, kaplan

Voščilo se pridružujeva tudi župnik Janez Avsenik in duhovni pomočnik Anton Košir.

VOŠČILO SLOVENSКИH ŠKOFOV ZA VELIKO NOČ 2024

*»Kaj iščete živega med mrtvimi? Ni ga tukaj, temveč je bil obujen ...
Pred vami pojde v Galilejo, tam ga boste videli.«*

Do velikonočnega jutra so se človeški koraki končevali ob grobu, nepreključno so se iztekli v smrt, v grob, v konec. Pa tudi koraki živih, ki so žalovali za pokojnimi, so vodili do groba. Tam so obstali pred neizprosnim »zakaj« in pred bolečino ob izgubi, brez upanja in brez prihodnosti.

Tudi v velikonočnem jutru so koraki žena in učencev vodili do groba. Tam so obstali. Zbegani. Prestrašeni. Kakor je človek prestrašen pred smrtjo in še bolj pred praznim grobom.

Potem pa so slišali vprašanje: Kaj iščete živega med mrtvimi? Ni ga tukaj, temveč je bil obujen. Zadnja trdna resnica njihovega odnosa z Jezusom je bila, da so ga na veliki petek proti večeru položili v grob in k njegovemu vhodu zavalili velik kamen. Sedaj pa slišijo, da je bil obujen. In obenem povabilo, naj gredo v Galilejo. Tam ga bodo videli. Tam, kjer se je vse začelo.

Povabil jih je na kraje, kjer je vstopil v njihova življenja. Od groba jih je povabil v čase srečanja, ko so bili pripravljene vse zapustiti, samo da bi mogli hoditi za njim; da bi mogli biti del njegovega življenja in da bi on bil njihovo vse. Vrniti so se morali na kraje, kjer so v njegovih besedah spoznali, da je v njih življenje.

Povabil jih je na tiste gore, kjer so začeli spoznavati kraljestvo in kjer so ob doživetju spremenjenja hoteli postaviti šotore, da bi mistična bližina trajala.

Jezus tudi nas vabi, naj ne ostajamo ob svojih grobovih, naj se ne pogovarjamo o teži kamnov, naj se ne predajamo obupu nad življenjem, nad seboj, nad Bogom. Vabi nas, naj se tudi mi podamo v svojo Galilejo. Tja, kjer smo prvič bolj s srcem kot ušesi zaslišali povabilo: Hodi za menoj. In smo šli za Njim. Ker je v njem življenje, ker je življenje luč ljudi in ker luč sveti v temi.

Dragi dobri ljudje. Ob tej veliki noči vam želim, da bi prepoznali Boga, ki hodi z vami in vas vabi k polnosti življenja. Pojdite za njim in skupaj z brati in sestrami pojte: Aleluja.

Vsem voščim blagoslovljeno veliko noč.

*Msgr. Stanislav Zore,
ljubljski nadškof metropolit*

OSEBA TA MESEC –

PRAZNUJE Z OBIČAJI IN NAVADAMI

Velika noč, ponekod na Slovenskem tudi *vuzem*, je najpomembnejši krščanski praznik, spomin na Jezusovo vstajenje dva dni po njegovi mučniški smrti.

Postni čas, v katerem smo se pripravljali na Jezusovo vstajenje, je, tako kot adventni čas, posebno obdobje v življenju kristjana. V svojih pripravah na rojstvo Odrešenika in v pripravah na njegovo vstajenje vernega slovenskega človeka spremljajo razni običaji in navade, ki jih predajamo svojim potomcem. Običaji oz. navade posameznega naroda so del njegove identitete. So del naše

tradicije, so naši prepoznavni znaki med ostalimi narodi. Tesno so povezani z vero.

Tako v adventnem času kakor tudi v postnem času sem se letos veliko pogovarjala s starejšimi ljudmi. Vsi so mi z veseljem pripovedovali, kako so se v mladosti pripravljali na praznike.

V adventu smo se v lški vasi ob času devetdnevnic zbirale ob kipu Marije. Gospe: Štefka, Stanka, Marija, Cilka, Ana in Milka so po končanih molitvah ter petju, ob čaju in sladkih dobrotah, opisovale dogodke iz svojega otroštva. Zelo rada sem poslušala zgodbe o tem, kako so v snegu z baklami gazili

s Sarskega, Dobravice in Kremenice k polnočnici, kako so doma predtem vse pospravili v hiši in okoli nje. Gospa Stanka iz Iške vasi je zapisala spomine o navadah, ki so jih imeli pri njih doma v času njenega otroštva. Poznala je le Miklavža, ki je nosil darila, pa še ta so bila bolj skromna, vendar so jih otroci z veseljem sprejeli in bili zanje zelo hvaležni. Nato je natančno popisala ves adventni čas in priprave na prihod Kristusa. Ob njenem zapisu sem se spomnila tudi svojega otroštva, kako smo otroci v šoli skrivali, da smo šli v cerkev k polnočnici ali pa k obredom v velikem tednu.

»Še danes se starejši spominjajo, da so Božič praznovali na skrivaj. Bali so se, da bi jih kdo videl pri polnočnici. Na skrivaj so nosili božična drevesa in ponekod spuščali zavese, da se ne bi videlo, da praznujejo. Pogosto so bile krute zgodbe, v katerih je takratna ideologija poskušala ukiniti dediščino tega osebnega in predvsem družinskega praznika,« je zapisala gospa Stanka.

V postnem času pa smo letos o običajih klepetale na kavici po prvi nedeljski sveti maši. Tako so mi Slavka, Ana, Silva, Marinka in Milena pripovedovale, kako je bilo v času njihove mladosti in kaj vse so morale kot dekleta postoriti doma pred Veliko nočjo.

Najprej smo se pogovarjale o butarcah. Gospe so jih, tako kot že več

le, naredile za cvetno nedeljo. Prispevke od prodanih butaric pa dale za Župnijsko Karitas. Poleg treh vejic leske, ki so za osnovo, in bršljana so uporabile še reso, oljko, brin, forzicijo, narcise ... odvisno od tega, kaj je na razpolago. Včasih so na butarce privezali tudi kakšno pomarančo. Ko se butarice prinese domov od maše na cvetno nedeljo, se vejice zatakne za tram gospodarskih poslopij, da prinesejo blagoslov na domačijo. Zelenje nekateri dajo tudi živini. Ponekod so vejice zatikali na konce njiv. Nese se jih še na družinski grob, kjer so pokojni. Leto stare butarice pa so

skurili v peči, ko je gospodinja pekla velikonočno potico.

V velikem tednu je bilo vedno ogromno dela po hiši in okoli nje. V Loki je bilo v navadi, da se en dan v velikem tednu ni delalo na njivi. Nekateri v četrtek niso delali, drugi v petek.

Ob kavici smo se pogovarjale tudi o lesenih podih, ki jih je bilo potrebno doma pomiti – poribati. Če je bilo pri hiši več punc, je bilo delo podeljeno, kjer pa je bila ena sama, je vse čakalo njo. Tudi sama sem v otroških letih to izkusila. Da bo nesreča še večja, smo imeli ogromno hišo – danes bi ji mogoče rekli dnevna soba, ki me je čakala, da sem jo zdrgnila s sirhovo krtačo. Seveda je potem sledila še veža.

Pomiti je bilo potrebno vsa okna, oprati zavese, pomesti po dvorišču ... dela ni bilo ne konca ne kraja. Gospe so se z nasmehom na obrazu spominjale teh dni. Delo je bilo težko, vendar je bilo veselje na koncu toliko lepše. Tudi prazniki so bili lepši, bolj doživeti, so dejale. Ali danes sploh še začutimo tisto čarobnost in globino velikonočnih praznikov? Večini od nas ne manjka materialnih sredstev, vendar prazniki niso več tako čarobni, smo ugotovile. Zakaj ne?

V soboto zjutraj smo otroci iz Loke s kolesi šli po blagoslovljen ogenj k cerkvi na Ig. Pred tem smo celo leto

zbirali in sušili drevesne gobe, ki smo jih potrebovali za ta namen. Nato smo blagoslovljen ogenj raznesli po vasi. Za plačilo smo obvezno dobili pirhe, pomaranče in kakšen dinar. So mi pa starejši od mene iz Loke povedali, da so oni kot otroci hodili peš po ogenj na Ig. Pripravili so si le trske, s katerimi so ohranjali ogenj, dokler ga niso prinesli domov. V Strahomerju je mežnar prinesel blagoslovljen ogenj za vso vas.

Tudi barvanje jajč – pirhov je bila cela umetnina. Ker ni bilo na voljo toliko barv, sličic in ostalega materiala za krasitev jajč, so uporabljali naravne materiale (čebulo, borovnice, liste trav ...). Potrebno je bilo pripraviti še hren, skuhati dimljeno meso in speči potico ter kruh. Dekleta so nesla žegen – košaro polno dobrot k blagoslovu. Potem so pa vsi gledali, katero dekle, godno za možitev, je prva odnesla blagoslovljen žegen domov. Ta naj bi se tisto leto poročila. V Loki pri Juhovih, kamor smo dolga leta nosili jedi k blagoslovu, so se mlada dekleta zbirala v veži in tam odložile košare. Po končanem obredu so se »poahtale«, da so čimprej odšle. Tista, ki je šla prva, se je tisto leto omožila. Tako navado so imeli tudi v Iški vasi. Pri naši hiši smo žegen lahko jedli šele v nedeljo po vstajenski procesiji. Ponekod pa so ga načeli že v soboto popoldne po blagoslovu.

Na srečo danes spet lahko doživljamo veliki teden in Veliko noč svobodno in nam ni potrebno skrivati, da smo verni. Zavedati se moramo, da vsa svoboda in materialne dobrine niso same po sebi umevne. Zato moramo spoštovati ter ohranjati običaje in navade. Naša naloga je, da

svoje potomce učimo in vzgajamo v dediščini slovenskega človeka. Nič ni narobe, če praznujemo tudi običaje drugih narodov, vendar moramo v prvi vrsti poznati in ohranjati svoje običaje, navade slovenskega človeka.

mjg

MINUTA ZA BOGOSLUŽJE –

SPREVODI IN PROCESIJE

Pomembne praznike zaznamujemo s slovesnejšim bogoslužjem. Največkrat že na začetku zaznamuje to slovesen vstop duhovnikov in ministrantov. Glavni mašnik predstavlja Kristusa, ministranti apostole, verno ljudstvo pa množice, ki jih je Jezus

učil. Na začetku gre ministrant s kadičnico, ki z vonjem kadila opozarja na Božjo pristnost, z dimom pa spominja na oblačni steber, za katerim so Izraelci hodili skozi puščavo. Večkrat v bogoslužnem letu zasledimo sprevod tudi pri sveti maši – in sicer

ko spremljamo Jožefa in Marijo v božični devetdnevnic, v sprevodu s svečami ob Jezusovemu darovanju, postaje križevega pota so razporejene po celotni cerkvi in nas vabijo, da stopamo od ene k drugi. Posebno v velikonočnem tridnevju se zvrsti kar nekaj sprevodov: ko Jezusa spremljamo v ječo in nato do groba, na veliko soboto zvečer pa slovesni sprevod v cerkev s slavljem luči.

V sprevodu pa pristopamo tudi k blagoslovom in k svetemu obhajilu. Tudi tu se naj izraža urejenost in mirnost obreda, s tem da ne klepetamo in se ne prerivamo, prijazno spuščamo naprej in se pravočasno in diskretno umikamo ostalim. Med sprevodom k obhajilu se pripravljamo na srečanje z Jezusom v sveti hostiji. K obhajilu gremo takoj, ko nas ministrant z zvončkom povabi k obhajilu, tako da nas duhovnik ne čaka, da pridemo k obhajilu. Če ministranta ni, pa sprevod oblikujemo takoj, ko duhovnik zaužije Rešnjo kri iz keliha.

K slovesnim sprevodom spadajo tudi procesije. Beseda izhaja iz latinške besede »procedere«, kar pomeni hoditi eden za drugim. Procesij poznamo več vrst: **romarska procesija** – sprevod, ki ga naredijo verniki na poti do romarske cerkve, med njim pa molijo rožni venec, križev pot ali kakšno drugo pobožnost. Začetek pogosto zaznamuje kapela ali versko

znamenje. **Pogrebni sprevod** – je oblika poslavljanja od naših rajnih, ko jih pospremimo do njihovega groba. Pogrebni sprevod ima svoj red ter posebno značilnost, da se med hojo prepeva psalme in žalostinke. Posebej spoštljivo pa je, da se, ko zagledamo pogrebni sprevod, za nekaj trenutkov ustavimo in molimo za pokoj duše umrlega. **Spominske ali svetniške procesije** – so pobožnosti, ko v spomin na svetnika, njegovo življenje ali smrt opravljamo določeno pot. Značilno je, da se v procesiji nosi kip ali relikvije svetnika. Pogosto so to marijanske procesije s pobožnostmi do nebeške Matere. **Prošnja procesija** – je izrazito naravnana za prošnjo za blagoslov polj, travnikov in vrtov. Za takšne procesije je značilno petje ali molitev litanij vseh svetnikov.

Procesije z Najsvetejšim – slovesna procesija z Najsvetejšim se na najodličnejši način vrši z vstajenjsko in telovsko procesijo. S temi procesijami javno zaznamujemo svojo vero in pripadnost Cerkvi. Telovska procesija je posebna zaradi postaj na poti in blagoslova posamezne človeške dejavnosti. Slednji procesiji so po navadi povabljeni tudi predstavniki družbenega in društvenega življenja v svojih uniformah in znamenjih. Procesija z Najsvetejšim velja za najslavesnejše dejanje v cerkvenem letu.

Janez Pavel Šuštar, kaplan

SVETO LETO 2025

OPIS LOGOTIPA

Logotip prikazuje štiri stilizirane podobe, ki predstavljajo ljudi vseh barv, narodnosti in kultur s štirih koncev sveta in spominjajo na jadra velike skupne ladje. Osebe stojijo druga za drugo in se medsebojno objemajo ter tako spominjajo na solidarnost in bratstvo, ki bi moralo povezovati ljudstva. Prva v vrsti predstavlja papeža, Petra današnjega časa, ki vodi Božje ljudstvo k skupnemu cilju. Oklepa se križa, znamenja vere, pa tudi upanja, saj se spodnji del križa nadaljuje v sidro. Valovi pod podobo so razburkani, kar pomeni, da skozi življenje ne romamo vedno po mirnih vodah.

SIMBOLIKA BARV IN SPOROČILO

Pomenljiva je tudi izbira barv stiliziranih podob: rdeča predstavlja ljubezen, delovanje in podelitev; rumeno-oranžna je barva človeške toplote, zelena spominja na mir in ravnovesje, modra pa na varnost in zaščito. Črno-siva barva križa oz. sidra pa pomeni verodostojnost in notranji vidik. Logotip prav tako sporoča, da romarjeva pot ni posamična, temveč skupna in dinamična in je usmerjena proti križu. Le-ta je prav tako dinamičen in se sklanja k človeštvu, kakor da bi mu šel naproti in ga ne pušča samega, temveč mu ponuja gotovost navzočnosti in varnost upanja. Podobo dopolnjuje geslo svetega leta 2025 »Romarji upanja« v zeleni barvi. Kot je pojasnil avtor logotipa, smo vsi lahko romarji upanja, v kolikor smo povezani s svojim bližnjim in delimo tudi njegove strahove, pri tem pa svoj pogled in življenje usmerjamo v križ, ki predstavlja sidro zveličanja.

Po Vatican News

MOJE POSLANSTVO V ŽUPNIJI

V začetku meseca marca je Pastoralna služba Urad za laike pripravil srečanje z naslovom: Moje poslanstvo v župniji za vse župnijske sodelavce v Zavodu Sv. Stanislava v Šentvidu.

Srečanja se je udeležilo preko 300 dejavnih laikov, ki aktivno sodelujejo v domačih župnijah. Tudi iz naše župnije se je dogodka udeležilo cca 10 članov. Na začetku srečanja je vse

pozdravil nadškof Stanislav Zore, nato pa je nadaljeval predavanje Anže Cunk, bolniški duhovnik. Sledilo je delo po skupinah glede na službe v cerkvi.

Povabil je vse zbrane, da pri liturgiji, ki v prevodu pomeni javno opravilo oz. služba ljudstva, lahko aktivno sodeluje vsak. Tudi II. Vatikanski koncil spodbuja vernike, da se v cerkveno življenje skupnosti udeležujejo zavestno, dejavno in plodovito.

Predstavil je različna sodelovanja, v katera se lahko vključi posameznik. Na prvem mestu je izpostavil sodelovanje v bogoslužju, kjer so povabljeni vsi verniki. Sveto mašo je primerjal kot operacijo, na katero se je potrebno pripraviti in pri kateri sodeluje več osebja. Pravočasna priprava je potrebna tudi na sveto mašo. Primerjal je okrevanje po operaciji z boljšim počutjem po sveti maši in boljši kakovosti našega življenja. Kot je povedal sv. Janez Zlatousti, naj bo naše delo koristno in vedno imejmo želje ter misli pri Bogu.

V župniji je več možnosti za aktivno in dejavno sodelovanje. Poklican

sem, da na svetu postorim tisto, kar namesto mene ne more narediti noben drug in da v svetu postanem to, kar ne more postati nihče drug je zapisal sv. John H. Newman. Izpostavil je, da ima vsak kristjan svojo vlogo: »Ob katerih dogodkih ljudje najpogosteje stopimo skupaj?« Ko je potrebno počistiti cerkev za slavje, jo okrasiti, ko je potrebno obrezati živo mejo ob župnišču ali cerkvi ter pokositi travo ... ko se pripravlja pecivo za slavje, mize ali postavljati mlaje. Veliko je aktivnosti, kjer se lahko vključijo župljani. Ob tem je spomnil, da je vsak poklican, da svoje darove da na razpolago drugim v dobro vseh. Izpostavil je le nekaj skupin; člani Župnijskega pastoralnega sveta, zakristani, pevci in organist, zborovodja, krasilke, izredni delivci obhajila, bralci Božje besede, katehisti, sodelavci karitas, postavljavci jaslic in Božjega groba, pritrkovalci, skrb za velikonočni ogenj ... in ostali.

Prijetno vzdušje na srečanju se je nadaljevalo nato na delavnicah, zaključilo pa se je s kosilom. Zanimivo je bilo slišati izkušnje ostalih dejavnih članov iz sosednjih župnij. Podobna srečanja nas bogatijo.

Veselimo se že naslednjega podobnega srečanja, ki bo v jeseni. Vabljeni vsi, ki čutite klic, da lahko v župniji s svojim dejavnim vključevanjem pustite pečat.

Andreja Zdravje

ŽUPNIJSKO ROMANJE NA GORCO PRI MALEČNIKU

Postno romanje v soboto, 24. svečana 2024, smo pričeli z zbiranjem pri župnijski cerkvi. Na poti nas je gospod župnik uvedel v romanje, nam opisal pot in postojanke. Prijetno in mirno nam je potekala pot ob molitvi rožnega venca in pesmih iz romarske pesmarice. Kmalu po postanku na počivališču Tepanje smo prispeli v Malečnik. Tam nas je pričakal mežnar v tamkajšnji župniji svetega Petra. Povabil nas je v župnijsko cerkev in nam jo predstavil. Slišali smo veliko o zgodovini župnije, njenem

razvoju in tudi sedanjem stanju. Prav z občudovanjem smo zri vse lepote te Božje hiše.

Po kratki molitvi in pesmi smo še z večjim čudenjem in spoštovanjem stopili pod cerkev, v katacombe. Tudi tu smo bili deležni razlage in zgodovinskega orisa tega prostora, v katerem so pokopani pomembni možje in žene preteklega časa.

Malo nad župnijsko cerkvijo se začno nizati kapelice križevega pota na Gorco. Prav pobožno smo se odpravili na to pot med vinogradi. Ob petju in razmišljanjih o trpljenju našega Gospoda smo prišli najprej na pokopališče, nato pa tudi v samo cerkev. V romarski cerkvi Matere božje smo zbrano pristopili k maši, ki smo jo obogatili s petjem. Po maši smo prisluhnili gospodu mežnarju, ki nam je nanizal

prenekatero zanimivost o tej čudoviti gotski umetnini. V tej romarski cerkvi nas je čakal še en poseben dar. Marijina cerkev na Gorci pri Malečniku je namreč z duhovno sorodstveno vezjo pridružena papeški baziliki Marije Velike v Rimu. Papež Frančišek je tej romarski cerkvi kot prvi podelil dar popolnega odpustka.

Po kratkem ogledu notranjosti, zunanosti in razgleda z Gorce smo se odpravili nazaj v dolino h krepčilu za telo. V Gostišču pri črnem baronu nas je sprejel sam lastnik in nas postregel z izvrstnimi dobrotami ter domačo kapljico.

Ko je bilo naše telo okrepcano, smo poromali na še eno župnijo v okolici Maribora, župnijo Maribor - Košaki. Na hribčku nad Košaki nas je pred cerkvijo prijetno presenetil in vsakega romarja pozdravil župnik g. Novak. V novi cerkvi blaženega Antona Martina Slomška nam je gospod župnik povedal vse o kratki, a izjemno pestri zgodovini župnije in cerkve blaženega Slomška.

Povabljeni smo bili k darovanju za cerkev, ki še ni končana, in z darovano svečko tudi k molitveni povezanosti. Razkazal nam je tudi župnijski dom, tiste najbolj radovedne je peljal tudi v zvonik.

Po prisrčnem slovesu smo se odpravili na pot domov. V molitvah, pesmih in zahvalah ter prijetnem kramljanju nam je pot hitro minila. Bogu hvala za vse lepo, ki smo ga bili deležni, za srečno pot, za voditelja našega gospoda župnika, za šoferja ter lepa hvala vsem, ki ste pripravili ta čudovit dan.

Amadej

FOTOREPORTAŽA Z GOLEGA

Na četrto postno nedeljo je pri sve-ti maši v cerkvi sv. Marjete na Golem prepeval zbor *Mater Misericordiae* iz Maribora, ki domuje v frančiškanski cerkvi Bazilike Matere Usmiljenja.

Na letošnji proslavi ob občinskem prazniku 22. 3. 2024 je Iva Jana Jakič, predstavnica nosilk izročila priprave poprtnika iz Golega za dragoceno delo v svojem okolju prejela občinsko

priznanje. Tudi župljani Ivi ob tem iskreno čestitamo in se ji obenem zahvaljujemo za njeno odlično sprejeto pobudo, ki razveseljuje tudi mladi rod.

Na cvetno nedeljo smo vstopili v skrivnosti velikega tedna. Pred cerkvijo

sv. Marjete na Golem je župnik Janez Avsenik najprej blagoslovil zelenje in butare, nato pa daroval sveto mašo, pri kateri sta prepevala zbora ŽPZ Žene dveh vasi in Zbor sv. Marjete.

Med sveto mašo na cvetno nedeljo so birmanci skupaj z župnikom Janezom Avsenikom brali pasijon.

Po koncu svete maše, na cvetno nedeljo, je Zbor sv. Marjete pripravil še kratek program ob materinskem dnevu.

IŠ

BOWLING ANIMATORJEV

Ižanski animatorji smo se še pred začetkom priprav na letošnji oratorij odločili, da se 16. 3. 2024 odpravimo na bowling v klub 300 v Dravljje. Tam smo se dobili ob 16.30, si izposodili vsak svoje čevlje in se postavil za svojo proggo. Po nekaj krogih smo vsi že navajeni, sprostiti in uživali v 2

urah igre. Vmes pa smo še malo navijali, peli in se na sploh imeli dobro. Po koncu smo posneli še nekaj fotografij

in se vsi rahlo utrujeni poslovili in odšli vsak svojo pot nazaj domov.

Špela Lenič

ŽUPNIJA V ZADNJEM MESECU

Od zadnje objave smo se poslovili od Vide Križman, rojene Gradišar, rojene 28. 8. 1946, ki je bivala na Rastuki 12, na Igu. Ob pogrebu so namesto cvetja na grob darovali za svete maše: Križmanovi iz Staj in Piškurjevi z Dobravice.

V Ljubljani se je poslovil Martin Hostnik starejši. Ob pogrebu so darovali za svete maše Jamnikovi iz Staj.

Na Golem smo se poslovili od Nikolaja Šteblaja, ki je bil rojen 16. 9. 1936 na Škrilje 3. Bival je v Ljubljani. Ob njegovem pogrebu je za sveto mašo in za cerkev daroval njegov prijatelj Boštjan.

ZAHVALA DOBROTNIKOM KARITAS

Ob pogrebu pokojne Marije Zajec z Iga so svoj dar namenili Župnijski karitas Ig sosedje – družina Piškur. Hvala za vaš dar.

ZAHVALA ZA IZDELAVO BUTARIC IN VOŠČILNIC

Iskren Bog plačaj vsem sodelavcem in prostovoljcem, ki ste pomagali pri pripravi in izdelavi butaric ter vsem tistim, ki ste svoj dar namenili za te butarice. Iskrena hvala tudi naši članici Julijani Peršič, ki nam je narisala nekaj motivov za velikonočne voščilnice, in Tomažu Jamniku, ki nam je izdelal in pripravil te voščilnice. Vsem iskren Bog plačaj za vso dobroto in pomoč.

VELIKONOČNO VOŠČILO

Voščimo vam vesele in blagoslovljene velikonočne praznike.

Župnijska karitas Ig

Župnijska karitas Ig bo v aprilu imela **izjemoma uradne ure v petek, 19. aprila 2024** od 17. do 18. ure v učilnici župnišča.

TRANSAKCIJSKI RAČUN ŽUPNIJSKE KARITAS IG, na katerega lahko prispevate svoj dar za pomoč ljudem v stiski:
SI56 0209 8026 0579 946 (NLB, d.d.).

DOGODKI PRED NAMI

- **Prestavitev ure**
Na veliko noč, zadnjo nedeljo v mesecu marcu, smo predstavili ure na poletni čas. S tem se spremeni termin večerne svete maše, ki bo v poletnem obdobju ob 19h.

- **Velikonočne veroučne počitnice**
Veroučenci so se udeležili obredov velikega tedna in molitev pri Božjem grobu. Zato prvi teden po veliki noči ne bo verouka. Hvala za razumevanje.
- **1. april: Velikonočni ponedeljek in Emavs.** Svete maše bodo po nedeljskem razporedu, ob 8h in 10h na Igu, ob 8.30 na Pijavi Gorici in ob 9.30 na Golem. Poleg teh bo ob letošnjem prazniku ob 11h na Gornjem Igu sveto mašo daroval škof msgr. Peter Štumpf.
- **5. april: prvi petek.** Bolnike in starejše na domu smo obiskali že na veliki petek, zato jih tokrat ne bomo obiskali. Zvečer bo od 18.30 naprej molitev pred Najsvetejšim in posvetitev Jezusovemu srcu.

- **6. april: prva sobota.** Zjutraj od 7.30 molimo premišljevalni rožni venec in se posvetimo Marijinemu Brezmadežnemu srcu. Povabljeni na pobožnost prve sobote tudi na Kureščku ob 10h.

Na Kureščku bo ta dan slovo od sester Sandre Bertalanič in Lidije Sušnik. Na Kurešček sta prišli pred 11 leti in se sedaj poslavljata. Hvaležni za vse, kar sta naredili za našo Božjo pot in tudi župnijo Ig, jima želimo obilo blagoslova na njuni nadaljnji življenjski poti. Vedno dobrodošli na Kureščku, saj vaju Kraljica miru nosi v svojem srcu.

Posebna zahvalna maša bo ta dan na Kureščku tudi ob 15h.

- **7. april: 2. velikonočna ali bela nedelja Božjega usmiljenja**
- **9. april: Zvečer bosta dva dogodka, in sicer ob 19h **Večer plus** v**

Antonovi dvorani na Viču, ki ga organizira Katoliška mladina, in ob 19.45 pri svetem Jožefu v Ljubljani Dotik Duha, ki ga organizira Karizmatična prenova.

- 12. april: Vsak drugi petek v mesecu Katoliška mladina pripravlja javno molitev rožnega venca na Kongresnem trgu v Ljubljani. Tudi tokrat vabljeni ob 6.30 zjutraj.
- Zvečer ob 19h bo v avli osnovne šole Alojzija Šuštarja pogovor s karizmatikom iz Amerike, Mattom Fraddom. Potrebna je prijava, ki je objavljena na spletni strani **Katoliške mladine**. Vstopnico si je potrebno zagotoviti pravočasno, saj je število mest omejeno. Za kritje stroškov dogodka zbiramo prostovoljne prispevke.
- 13. april: četrto srečanje za starše birmancev in birmance v župnijski cerkvi na Igu ob 19h
- 14. april: 3. velikonočna nedelja. Ob 10h bo na Igu otroška maša.
- 16. april: Bernardka Lurška
- 18. april: na Rakovniku v dvorani gradu večer sodobne krščanske glasbe, ki ga bo tokrat obogatila

naša skupina **Pol plašča**. Vabljeni k poslušanju ob 19.30.

- 20. april: škofijsko romanje družin na Brezje. Program za družine od 14h do 16h. Ob 16h bo tam sveta maša. Družine vabljene.
- 21. april: 4. velikonočna – nedelja Dobrega Pastirja in molitev za nove duhovne poklice. Ob 11h žegnanje pri svetem Juriju na Pungartu na Igu.
- 23. april: sveti Jurij
- 25. april: sveti Marko
- 26. april: Katoliška mladina pripravlja srečanje **Žejni Besede** - skupina za mlade odrasle, ob 19h na Starem trgu 34 v Ljubljani.
- 27. april: Dan upora proti okupatorju – d. p.
- 28. april: 5. velikonočna nedelja. Ob 11h žegnanje v Iški vasi pri Svetem križu. Do zadnje nedelje v aprilu bodo zato svete maše v Iški vasi ves čas pri Svetem križu.
- 3.–5. maj: duhovni vikend za birmance pri sv. Mohorju nad Moravčami. Birmanci naj se še prijavijo.

ZAHVALA

Hvala vsem, ki ste prišli pred prazniki čistiti župnijsko cerkev na Igu. Pred veliko nočjo in pred Martinovo nedeljo se dobimo vse ekipe in naredimo generalno čiščenje. Hvala za vse pobude in opaženo potrebo po čiščenju oglasnih desk, kamna pod zvonikom, trave, ki raste iz asfalta in špranj ob cerkvi in še mnogo drugega. Bog vam povrni pri otrocih.

Hvala vsem, ki darujete za svete maše. Dar za mašo je 23 €. Duhovniki živimo od darov za maše. Na dan nam pripada en mašni dar. Iz teh darov živimo, plačujemo bencin in druge osebne stroške. Zato smo veseli, da kdo mašnemu daru doda še kak evro. Hvala vam za vsako pozornost.

Hvala za vse vaše darove, ki ste jih namenili za pirhe. To je vaš dar za vašo duhovnika mimo mašnega daru. Darove, ki jih darujete v puščo ali ofer v cerkvi, pa so namenjeni za cerkev, za ogrevanje, za elektriko in druge stroške. Hvala za vaše darove.

Hvala, da domača duhovnika povabite tudi na kosilo. Z mnogimi se srečujemo mimobežno. Ko pa se usedemo za skupno mizo, postanemo deležni skupnega obeda, nas to poveže z vašo družino. Z vami v župnišču živiva dva duhovnika in sva hvaležna za možnost, da naju povabite v vašo družino. Posebej sva na razpolago za obisk na kosilu pri vas ob nedeljah. Lahko pa se dogovorimo tudi za kak drug dan v tednu.

žpk.

URADNE URE V ŽUPNIJSKI PISARNI NA IGU:

- ponedeljek od 8h do 9h
- sreda od 17h do 17.45
- četrtek od 8h do 9h
- petek od 16h do 17h

DUHOVNIKA DOBITE TUDI PO VSAKI SVETI MAŠI

telefon – župnijska pisarna 01/420 25 50
župnik Janez Avsenik – GSM 040/789 435
kaplan Janez Pavel Šuštar – GSM 040/986 744
dhp. Anton Košir – 040/263 547

Župnija sv. Martina, Ig, Troštova 12, 1292 Ig

telefon: 01/420 2550

davčna številka: 44520751

TRR pri NLB: 02058 0253 776 095

e-naslov: zupnija.ig@rkc.si

www.zupnija-ig.rkc.si

